

ELŐSZÓ

Az emberek szeretethiányban szenvednek. Elmondom újra. Az emberek úgy viselkednek, ahogy; a világ olyan, amilyen; mert az emberek szomjazzák a szeretetet. A világ betegeskedik, sőt, haldoklik.

Ha körül nézel magad körül, azt látod, hogy az emberek éppenhogy léteznek, vegetálnak. Hány boldog embert ismersz? És nem a Facebook-happyre gondolok. Hány olyan embert ismersz, aki elégedett az életével és őszintén önazonos, miközben életcéljának él és eközben inspirál másokat?

Mert én nem sokat. És nem azokról az emberekről beszélek, akik csodálatos lelki békéről és megvilágosodásról, gyógyulásról beszélnek, közben pedig rossz körülöttük lenni, mert agresszívak, megfojtanak az energiájukkal, elszívják a szobából a levegőt, vagy nem hagynak téged megnyilvánulni. Nem azokról a papokról, lelkészekről beszélek, akik bár igaz hitről és élő kapcsolatról beszélnek Istennel, de közben megkeseredettek, rettegnek, vagy valósággal bele próbálnak félemlíteni téged a hitbe, mondván, ha nem gyónsz, ha nem jutsz igaz hitre, ha nem teszed ezt vagy azt, ha „bűnt” követsz el, pokolra jutsz.

Azokról a hétköznapi emberekről beszélek, akik körül egyszerűen jó létezni. Akik szelídek. Akik kedvesek. Akik türelmesek.

A helyzet az, hogy nem sok járkál belőlük az utcán. Léteznek, itt járnak közöttünk, de kevesen vannak. Egy dolog azonban közös bennük: hisznek valamiben, ami önmagukon túlmutat; egy nagyobb erőben. A dolog úgy áll, hogy én nem találkoztam még őszintén boldog és elégedett ateista emberrel. Hiszen a mögöttes probléma, a félelem a haláltól, átítatja az egész életüket, még akkor is, ha erőnek erejével igyekeznek elnyomni magukban azt. A szomorú igazság az, hogy a halál, a saját végességünk így, úgy vagy amúgy, de elkerülhetetlenül szembejön velünk életünk során. És ha azt gondoljuk, hogy a halállal megszűnünk létezni, akkor az élet – akkor is, ha csúcsra járattuk és minden aspektusát maximálisan kiélvezzük – egy keserves menetelés az elkerülhetetlen megszűnésbe. Egy kegyetlen harc, amiben nem győzhetünk, mert még ha boldogok is vagyunk egy-egy pillanatra, a következő gondolatunk az, hogy a nehezen megtalált boldogságot elveszíthetem... sőt, ha ateista vagyok, akkor elhiszem, hogy el is fogom veszíteni, legkésőbb a saját halálommal.

Tehát még ha a csatát meg is nyerem, a háborút elvesztem.

Ez egy tragikus világkép, mely minden önazonos boldogságot csírájában tapos el. Hiszen miféle boldogság az, amiről azt gondolom, hogy elveszítem?! Milyen világkép az, ahol a tükörbe nézek, és nap mint nap a tükörképem a saját mulandóságomra emlékeztet? Ahol a saját testem apránként árul el engem?

Gyerekként azt reméled, hogy hosszú életed lesz. Aztán ahogy felnősz és telik az idő, ráébredsz, hogy a hosszú élet nem más, mint jegy az első sorba, hogy végignézd, ahogy a szeretteid meghalnak körülötted. Azt gondold gyerekként, hogy milyen jó azoknak, akik 50 éve boldog házasságban élnek. Arról senki sem beszél, hogy az idő előrehaladtával elkezdesz rettegni, mert a halál lassan, de biztosan el fog érni téged vagy a házastársadat. Úgy menni aludni, hogy holnap talán egy kihűlt test mellett ébredsz, és ezzel az egész világodat, amit éveken keresztül együtt építettetek, elveszítet, mégsem annyira rózsa, igaz?

Ismerem a gondolataidat, mert én is voltam ateista. (És félreértés ne essék, az ateizmus valójában nem a hit hiányát jelenti: az ateista emberek igenis, hogy hisznek: abban hisznek, hogy nem hisznek semmiben. Az a hitük, hogy nincs hitük. Ahhoz ugyanis, hogy ne higgy semmiben, *el kell hinned*, hogy nincs más az életben, csak amit látsz. *Hinned kell benne, hogy nincs ennél több.*)

Aztán rájöttem, hogy a hit a nálunk nagyobbban nem a Nálunknagyobb – Istennek – kell. Isten – a gondolatmenet kedvéért tételezzük fel, hogy VAN Isten/Energia/Szeretet/Univerzum... hívd, ahogy szeretnéd –, tehát: a MINDENHATÓ pontosan tudja, hogy ő van. Neki a létezéshez, köszöni szépen, de nincs szüksége a te hitedre. Ő azelőtt tudta, hogy van, hogy te lettél volna.

Nem, nem. Pontosán *fordítva* működik a dolog: hitre a Nálunknagyobb *nekünk, földi halandóknak van szükségünk, azért, hogy a létet elviselhetőbbé tegyük. Mert a gondolataink minősége meghatározza az életminőségünket.*

Én nem láttam még boldog ateista vagy materialista embert. És bármiben mernék fogadni, hogyha a felszín mögé nézel és bármelyik „boldognak” mondott ateistával vagy materialistával leülsz mélyen beszélgetni, és a megfelelő kérdéseket teszed fel miközben a megfelelő módon közelítesz, a maszk, amit magukra erőltetnek, lehullik, és sírásban törnek ki.

Tudom, mert rendszeresen megíratom az ateista barátaimat.

Az a nagy helyzet, hogy valami nálunk nagyobbba vetett hit nélkül nem megy. Erre a legtöbb ember akkor jön rá, amikor a saját ereje végéhez ér. És ebben az egyben olyan biztos lehetsz, mint a halál: *előbb-utóbb te is el fogsz jutni az erőd végéhez.* Azért van szükség a hitre, mert a hitevesztettség egy ponton túl *nem működik.* (Ismeritek a mondást, hogy „zuhanó repülőn nincsenek ateisták”? Más szavakkal: fogékonyságunk az istenfogalomra kiszolgáltatottságunk arányában meredeken nő. Mert aki volt már *igazán kiszolgáltatva*, az tudja: élni lehet Isten nélkül, de meghalni képtelenség.)

Tehát a hit nem „Istennek” kell, sőt, neked sem kötelező. Meg van engedve, hogy leéld az életedet nélküle. Meg van engedve, hogy boldogtalan legyél; meg van engedve, hogy szenvedj... csak *minek?*

Minek szenvedni, ha nem muszáj? Ha van rá esély, akár csak 0,001%, hogy mégis van valamilyen istenféle, nem lenne jobb érzés megbizonyosodni róla? És ha úgy döntesz, hogy nincs, nem hiszel nekem, miután elolvastad ezt a könyvet, utána is szenvedhetsz. Visszatérhetsz a könyvet megelőző állapotodba, tudva, hogy te megpróbáltad, belenyugodhatsz a sorsodba és abba, hogy az élet fáj.

Nincs vesztenivalód.